

în actualitate noțiunea de „virtuos“, prin care tainele instrumentului se dezvăluie treptat, acaparându-ne atenția de la prima la ultima notă. Autorul pulverizează literalmente noțiunea clasică de instrument solist, transformând violoncelul într-o adevărată orchestră. Ideea de cantilenă este înlocuită printr-un discurs muzical fluent realizat cu un număr redus de arhetipuri sonore, ce revin mereu sub o altă formă, ca un adevărat caleidoscop. Apare un ciclu al fenomenelor, ca în natură, unde există mereu un altceva rămânând în permanență același. Totul este o imensă respirație întretăiată de pauze lungi care surprind și încântă prin noutate.

Violoncelistul — Vasile Comșa — a fost o adevărată revelație, prin calitățile remarcabile pe care le-a dovedit, depășind cu mult condiția unui simplu interpret.

Sub bagheta dirijorului Radu Cozărescu a fost interpretată lucrarea *Triptic* pentru flaut, violă, violoncel, pian și percuție de tânărul compozitor Anton Dogaru, care a surprins în mod plăcut prin soliditatea construcției și inventivitatea coloristică.

Nu știu dacă a fost intenția autorului apropierea de ceea ce se numește „Kitsch“, dar cred că o astfel de abordare nu ar fi rău venită.

Consemnăm astfel cu satisfacție cum ideea concertelor dezbatere, realizate pentru prima dată la Radioteleviziune, îmbracă noi aspecte, dând roade și în alte instituții de cultură în promovarea muzicii contemporane românești.

LUCIAN MEȚIANU

Dmitri Alexeev

Am venit la recitalul foarte tânărului pianist Dmitri Alexeev, condus fiind de dorința de a retrăi alături de el entuziasmul în adevăr contaminant al acestui prodigios talent pe care — cu toții — l-am cunoscut prima dată la ediția din 1970 a Concursului internațional „George Enescu“. Pe atunci temperamentul ardent al lui Alexeev se exterioriza ca o flăcără vie, devorând spațiile sonore, ca un torent de foc cu zăgazuri imprevizibile, un torent antrenat mai mult de dorința de a-și elibera, în cânt, energiile interioare decât de a servi marile sensuri ale muzicii interpretate.

De această dată, la cei 27 de ani ai săi, Dmitri Alexeev parcurge etapele unei evidente maturizări artistice, o maturizare pe care o distingem în natura diversificată a abordării materialului muzical de la Mozart la Chopin și pînă la Prokofiev. Cu atît mai mult, cunoscîndu-l pe Alexeev din aparițiile sale anterioare, interpretarea celebrei *Sonate în do minor* de Mozart a surprins prin echilibrul proporțiilor, prin vigoarea evident reținută a expunerilor; în mod evident, momentele dinamice, tempourile animate îl solicită îndeosebi pe cîtă vreme paginile meditative, de un lirism calm, par — încă — mai puțin susținute; mă refer la partea mediană, lentă a sonatei mozartiene. În schimb, expresivitatea romantică, lirismul intens, avîntat, al *Sonatei în si minor* de Chopin a

apărut conturat ferm, alert, cu o consistență expresivă mișcătoare.

În mod cert, momentul culminant al programului l-a constituit interpretarea celei de a *VI-a Sonate*, aparținînd lui Serghei Prokofiev. Dinamismul partiturii a fost construit de Alexeev ca o structură expresivă integră, de o forță telurică. Tehnica degetelor, a articulajelor, atacul percutant al brațelor au aci un rol covîrșitor; sînt atuuri de care Alexeev uzează cu o fascinantă dezinvoltură, cu o scăpărare a spiritului în adevăr uimitoare.

DUMITRU AVAKIAN

Mihail Homitzer

În martie 1970, aplauzele publicului răsplăteau la Ateneu arta unui celebru trio: Dmitri Bașkirov, Igor Bezrodnii, Mihail Homitzer. A fost o seară de mare încîntare artistică, o seară în care trei personalități de primă mărime își uneau izvoarele într-un singur mare fluviu muzical. Și dacă pe Dmitri Bașkirov și Igor Bezrodnii îi cunoșteam din întîlnirile anterioare, Mihail Homitzer se impunea drept un artist de mare calibru pe care trebuia să-l reascultăm. După 3 ani, Agenția de impresariat artistic ne-a dat posibilitatea de a-l urmări pe violoncelistul Mihail Homitzer într-un amplu recital la Sala mică a Palatului, (programat de altfel, în săptămîna în care urma să colaboreze cu Filarmonica din Timișoara în *Variațiunile pe o temă roccoco* de Ceaikovski).

Mihail Homitzer revine în România în plină glorie concertistică, după ce specialiștii și iubitorii de artă din mari centre muzicale ale Europei, din Statele Unite ale Americii și Japonia l-au aclamat drept unul dintre cei mai interesanți soliști ai lumii contemporane.

Mihail Homitzer este un virtuoz în cea mai deplină accepție a acestui cuvînt. Ore întregi dă curs liber rafalelor virtuozității sale, cu o dezinvoltură cuceritoare pentru orice spectator, știind să smulgă continuu corzilor violoncelului accente de unic farmec. Tonul său are strălucire, pătrundere, căldură.

De la prima măsură simți că pentru Mihail Homitzer nu mai există de multă vreme probleme de tehnică, simți forța unui temperament care își lasă amprenta pe fiecare idee muzicală, simți voința căutătorului de mineral pur, simți bucuria instrumentistului de a intra în miezul muzicii.

Recitalul bucureștean a fost lipsit de lucrări de mare desfășurare (și binevenite ar fi fost desigur într-o întîlnire artistică de o asemenea amplitudine, una din Suitele lui Bach sau o *Sonată beethoveniană*), dar seria pieselor de la *Sonata în Re major* de Locatelli, la *Variațiunile pe o temă de Rossini* de Bohuslav Martinu și suita de bisuri oferite la cererea publicului, (*Dansul focului* de De Falla, *Scherzo-ul* din *Sonata în re minor* de Șostakovici, un *Coral* de Bach, *Romanța* lui Debussy) — au conturat valorile unui artist ce știe se găsească culori diferențiate pentru fiecare stil,